

Моја школа из снова

Ходаш празним ходником, а усамљени бат твојих корака одзвања у ритму твог срца. Слаклени прозори нижу се један за другим, од пода до високе таванице, од врата на једном до врата на другом крају ходника. Месечина што се пробија кроз небројено много обојених стаклених плочица прозора боји зид дуж ког идеш, једном руком на храпавој цигли, у боју боровнице. Монотонију у том плавицу својом топлином узнемиравају једино раштркане зидне лампе, попут свећа у мраку. Још увек са прстима прислоњеним уз хладан зид, ходаш до краја и отвараш тешка дрвена врата.

Светлост је овде јача, а тишина је ишчезла. Велика дворана врви од ђака, неких сличних теби - сличне висине, грађе, одеће - неки старији или млађи. Неколицина ти прилази и поздрављате се са увежбаном веселашћу, пре него што се издвајаш са осмејком извињења и промрљаним: „Враћам се за пет минута”. Степениште од чистог белог мермера пружа се до следеће спрата, где се рачва ка следећем, и тако још једанпут, где је прекинуто - тамо где би иначе био бетонски плафон - куполом од истог плавог витража попут оног у главном ходнику. Пратиш гелендер до другог, предзадњег спрата и журним корацима пролазиш крај неколико једнако ужурбаних ђака, поред отворених учионица, сваке подједнако уникатно чудесне, сваке подједнако добро теби познате, и отвараш врата наспрам оне за мртве језике и оне за историју уметности. Ова врата, примећујеш, стоје усамљена на једној страни зида, од других удаљених врата одвојена низом слика и рамова. Отвараш их и осмехујеш се када те заплусне мирис тек спремљеног теста и старих књига. Поздрављаш библиотекарку са пецивом у руци (*Објашњава мирис*, помислиш), и одлазиш до једне од даљих полица за књиге. Сада, као и сваки пут, добро обраћаш пажњу на низове и низове књига уоквирених тамном храстовином. Између њих, тек делом вире стаклена врата која воде до балкона на крову, кроз која назиреш групу шћућурене деце и професорку књижевности пред њима, свако са књигом у рукама и ђебетом нехајно пребаченим преко рамена - неспретним оклопима против свежине познолетње ноћи. Чкиљаш док се напрежеш да разазнаш наслове, и тек што пронађеш онај за којим си трагао, прене те звук звона. Односиш књигу до библиотекарке, чекираш је и истрчаваш. Летиш уз редове степеника до последњег спрата, дуж мермерних ограда и кроз лавиринт ходника које већ умеш да нацрташ према памћењу и застајеш пред отвореним вратима једне од учионица. Професор астрономије скреће у исти ходник, неколико корака иза тебе, а ти ужурбано улазиш у учионицу. Птице у интригантним кавезима зацвркућу са полица за књиге од најтамнијег абонеса поређаних уз далек зид. Изнад тебе је купола од слаткла, попут мање копије оне из главне дворане, а изнад ње се, налик на таписерију, вијори ноћно небо проткано златом, исцртавајући, попут тачака које чекају да буду спојене, исте слике сазвежђа као и оне које сада стоје на табли испред тебе. Задржаваш поглед. Деца су поседала у круг на поду, ослоњена о јастуке од црвене свиле и љубичастог плиша гдегод да су нашла мало простора и сада распакују књиге, отварају свеске и стишавају се када професор уђе у учионицу. Седаш на своје место и отвараш своју управо пронађену књигу. Затвараш очи, само на трен, и када их отвориш, ту си. Све остало, нажалост, није.

Топлина је ишчезла. Деца око тебе седе у савршеним редовима, свако у својој клупи, мирни и тихи попут мишева. Купола је замењена белим плафоном и треперавим неонкама, а полице и тапете избледелом жутом фарбом и полупоцепаним паноима. Табла пред тобом је празна, а кроз прозоре допире снажно јутарње сунце - алтернатива киши која је целе претходне ноћи бојила свет у сиво. Уздишеш и узимаш оловку, а професор почиње да прича. Не чујеш га, већ ниси више ту.

Елена Јованчић П-1
Прва нишка гимназија „Стеван Сремац”, Ниш
Професор: Ивана Мандић